

RODINA

1/2023

Nepoškvrnenej

Svätý kríž

*Svätý kríž.
Znamenie nebies.
Od vekov podnes.*

*Svätý kríž:
„Môj poklad pre vás.
Väčšieho nemáš
na tomto svete.
Z neho brať silu
na každú chvíľu
v živote smiete.“*

*Berieš ma na kríž.
Tak sme tam spolu.
Z kríža sa ľahšie
pozerá dolu
na biedu duší
vzdialených tebe.
Chceš všetkých objasť,
pritiahnuť k sebe.*

*Vidiš do srdca
môjho blížneho.
Pomôcť mu môžeš,
no nie bez neho.
Aj on svoj pohľad
má zdvihnúť hore
a z kríža čerpať
milostí more.*

*V ňom svoje šťastie
objaví každý,
zostane s tebou
potom a navždy.*

~

*C.B.
(autorka sa podpisuje len
iniciálkami)*

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej

038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

ICO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Výchádza 5-krát ročne

Ročník XXXI.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlačiareň: P+M Turany

Cirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

№. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: február 2023

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

Po Vianociach sme začali prežívať cezročné liturgické obdobie a za pár týždňov začne obdobie pôstu. Povieme si: „Ako ten čas letí!“

Z úst mnohých ľudí často počujeme, že nemajú na nič a na nikoho čas. Čas nie je náš, ale je to dar od Pána. Pán nás vyzýva a ukazuje cestu pre každodenný život: „Obráťte sa ku mne celým svojím srdcom...“

Boh chce, aby sme sa odpútali od pozemských vecí a obrátili sa k nemu. Chce, aby sme sa zbavili hriechu, ktorý na nás dolieha, a tak sa vrátili k zdroju nášho života – k Bohu. Obrátenie srdca k Bohu vyžaduje našu pripravenosť žiť tak, ako to Boh od nás očakáva, byť úprimný k sebe samým a neslúžiť dvom pánom, odstrániť zo svojho života každý dobrovoľný zlý skutok, každý hriech, hľadať odpustenie vo sviatosti zmierenia.

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

Posolstvo Svätého Otca Františka	2
Trvalé posolstvo Benedikta XVI.	6
Pôst je veľkou výzvou	8
Liturgická formácia	10
Vďaka za obetavých ľudí	12
Máriina výzva	16
Ninivčan a moderný kresťan	20
Zvábila ju Kráľovná svätých	22
Panna Mária – Rozväzovačka uzlov	25
Fatima stále aktuálna	27
Svedectvá a spomienky	30
Ohlasy	30
Informácie	31
Osemsmerovka	32

Každý deň máme novú príležitosť začínať odznova naše napredovanie a z celej duše milovať Boha i blízkych. Nedopustíme, aby sme prežili čokoľvek jeden deň bez toho, aby sme si v srdci nevzbudili hlbokú a skutočnú túžbu po obrátení, aby sme sa ako márnотratný syn mohli vrátiť do Pánovej blízkosti, do Otcovho náručia.

Nech je pre nás všetkých tento čas časom nádeje a premeny.

Sr. M. Alica Marienková

Posolstvo Svätého Otca Františka

k 31. svetovému dňu chorých

„Staraj sa oňho“

Súcit ako synodálna prax uzdravovania

Drahí bratia a sestry!

Choroba je súčasťou našej ľudskej skúsenosti. No táto skúsenosť sa môže stať „neľudskou“, ak sa prežíva v izolácii a opustenosti, ak nie je sprevádzaná starostlivosťou a súcitom. Ak kráčať spoločne, je normálne, že sa niekto cíti zle, že sa musí zastaviť pre únavu alebo nejakú nehodu na ceste. Práve v takýchto chvíľach vidíme, ako kráčať: či je to naozaj *spoločné kráčanie*, alebo či kráčať po tej istej ceste, ale každý na vlastnú päsť, starajúc sa o vlastné záujmy a ponechajúc ostatných, aby sa sami „zariadili“. Preto vás na tento 31. svetový deň chorých, uprostred synodálnej cesty, pozývam, aby sme sa zamysleli nad tým, že práve cez

skúsenosť krehkosti a choroby sa môžeme naučiť spoločne kráčať podľa Božieho štýlu, ktorým je blízkosť, súcit a neha.

V *Knihe proroka Ezechiela*, v jeho veľkom proroctve, ktoré predstavuje jeden z vrcholov celého Zjavenia, Pán hovorí takto: „*Sám budem pásť svoje ovce a sám ich dám do košiara, hovorí Pán, Boh. Stratené vyhl'adám, odohnané zavrátim, poranené obviažem, nemocné posilním... budem ich pásť svedomito*“ (Ez 34, 15-16). Skúsenosti dezorientácie, choroby a slabosti sú prirodzenou súčasťou našej cesty: nevyklučujú nás z Božieho ľudu, naopak, privádzajú nás do centra Pánovej pozornosti, lebo on je náš Otec a nechce

na ceste stratiť ani jedno zo svojich detí. Ide teda o to, aby sme sa od neho učili ako byť skutočne spoločnosťou, ktoré kráča spoločne a ktoré je schopné odolať kultúre vyradovania.

Encyklika *Fratelli tutti*, ako viete, nám ponúka nové čítanie podobnosti o milosrdnom Samaritánovi. Vybral som ho, aby som ním ilustroval bod obratu, ktorý nám pomôže vyjsť z „tieňov uzavretého sveta“ a „predstavovať si a tvoriť otvorený svet“ (porov. 3. kap.). Existuje hlboká súvislosť medzi týmto Ježišovým podobnosťou a tým, ako sa dnes bratstvo mnohými spôsobmi popiera. Predovšetkým to, že zbitý a okradnutý človek je *opustený* na ceste, predstavuje situáciu, v ktorej sa nachádza príliš veľa našich bratov a sestier v momente, keď najviac potrebujú pomoc. Nie je jednodu-

ché rozlíšiť, ktoré útoky na ľudský život a jeho dôstojnosť pochádzajú z prirodzených príčin a ktoré sú spôsobené nespravodlivosťou a násilím. Veľké nerovnosti a prevaha záujmov niekoľkých ľudí ovplyvňujú v súčasnosti každé ľudské prostredie do takej miery, že je ťažké považovať akúkoľvek skúsenosť za „prirodzenú“. Všetko utrpenie sa odohráva v istej „kultúre“ a uprostred jej protirečení.

Tu je dôležité uvedomiť si stav osamelosti a opustenosti. No tento druh krutosti sa dá prekonať ľahšie ako akákoľvek iná nespravodlivosť, pretože – ako nám hovorí podobnosť – na jeho odstránenie stačí chvíľa pozornosti, vnútorné hnutie súcitu. Dvaja okoloidúci, považovaní za veriacich, vidia zraneného muža, ale nezastavia sa. Tretí, Samaritán, ktorý je terčom opovrhovania, je však pohnutý súcitom a postará sa o tohto cudzinca na ceste, zaobchádzajúc s ním ako s bratom. Takto bez toho, aby o tom premýšľal, mení veci a vytvára bratskejší svet.

Bratia a sestry, nikdy nie sme pripravení na chorobu. A často si neprípúšťame ani to, že nám pribúdajú roky. Bojíme sa zraniteľnosti a všadeprítomná trhová kultúra nás

núti ju popierať. Pre krehkosť tu nie je miesto. A tak, keď nás postihne nešťastie a zaútočí zlo, sme šokovaní. Navyše nás možno druhí opustia, alebo sa nám zdá, že my ich musíme opustiť, aby sme sa pre nich nestali bremenom. Takto sa začína osamelosť a môže nás otráviť trpký pocit nespravodlivosti, pre ktorý sa nám zdá, že sa od nás odvrátilo aj nebo. V skutočnosti je pre nás ťažké mať dobrý vzťah s Bohom, keď je zničený náš vzťah s druhými a so sebou samým. Preto je aj v súvislosti s chorobou také dôležité, aby sa celá Cirkev porovnávala s evanjeliovým príkladom milosrdného Samaritána a stala sa skutočnou „poľnou nemocnicou“, lebo jej poslanie sa prejavuje – najmä v historických okolnostiach, ktorými prechádzame – práve v starostlivosti. Všetci sme krehkí a zraniteľní, všetci potrebujeme súcitnú pozornosť, ktorá sa vie prista-viť, priblížiť, uzdraviť a pozd-vihnúť. Údel chorých je preto výzvou, ktorá prelamuje ľahostajnosť a spomaľuje tempo tých, ktorí sa ponáhľajú vpred, akoby nemali sestry a bratov.

Svetový deň chorých nevyzýva len k modlitbe a blízkosti k trpiacim, ale jeho cieľom je aj zvýšiť

povedomie Božieho ľudu, zdravotníckych inštitúcií a občianskej spoločnosti o novom spôsobe spoločného napredovania. Ezechielovo proroctvo citované na začiatku obsahuje veľmi tvrdý súd, pokiaľ ide o priority tých, ktorí vykonávajú hospodársku, kultúrnu a politickú moc nad druhými: „*Mlieko ste pojedli, vlnou ste sa obliekli, vykrmené ste pozabijali, no ovce ste nepásli. Slabé ste neposilňovali, choré ste neliečili, ranené ste neobviazali, rozprchnuté ste nezavrátili ani stratené ste nehľadali, ale násilím a hrózou ste panovali nad nimi*“ (Ez 34, 3-4). Božie slovo je vždy poučné a príhodné. Nielen pokiaľ ide o odsúdenie, ale aj v tom, čo navrhuje. Záver podobenstva o milosrdnom Samaritánovi nám totiž naznačuje, ako možno bratstvo, ktoré sa začalo pri stretnutí zoči-voči, rozšíriť aj do organizovanej starostlivosti. Všetky jeho prvky: hostinec, hostinský, peniaze, sľub informovať sa o situácii (porov. Lk 10, 34-35) – to všetko nás núti myslieť na službu kňazov, na prácu zdravotníkov a sociálnych pracovníkov, na angažovanosť rodinných príslušníkov a dobrovoľníkov, vďaka ktorým sa v každej časti sveta dobro každý deň stavia proti zlu.

Uplynulé pandemické roky zvýšili náš pocit vd'ačnosti za tých, ktorí každý deň pracujú na poli zdravotnej starostlivosti a výskumu. Avšak nestačí vyjsť z tejto veľkej kolektívnej tragédie len uctením si jej hrdinov. Covid-19 podrobil túto veľkú sieť kompetencií a solidarity skúške a odhalil štrukturálne limity existujúcich systémov sociálneho zabezpečenia. Preto je potrebné, aby bola v každej krajine vd'ačnosť spojená s aktívnym hľadaním stratégií a zdrojov, ktoré by zaručili každému základné právo na zdravotnú starostlivosť a prístup k nej.

Samaritán hostinskému odporučil: „*Staraj sa oň*“ (Lk 10, 35). Ježiš to opakuje aj každému z nás a na konci nás vyzýva: „Chod' a rob aj ty podobne!“ Ako som zdôraznil vo *Fratelli tutti*: „Podobenstvo nám ukazuje, s akými iniciatívami je možné nanovo vytvoriť spoločenstvo, počnúc mužmi a ženami, ktorí prijali krehkosť druhých za vlastnú a nedovolia, aby sa budovala spoločnosť, ktorá niekoho odstrkuje, ale stávajú sa blíždymi, dvíhajú a rehabilitujú padnutého človeka, aby bolo dobro spoločné“ (67). V skutočnosti sme „boli stvorení pre plnosť, ktorá sa dosahuje jedi-

ne v láske“ (68), a preto si nemôžeme dovoliť byť ľahostajní voči utrpeniu.

11. februára 2023 hľadáme na lurdskú svätyňu ako na prococtvo, na lekciu, ktorú Cirkev dostala uprostred modernej doby. Nezáleží len na tom, čo funguje, a na tých, ktorí niečo produkujú. Chorí ľudia sú v skutočnosti v centre Božieho ľudu, ktorý napreduje spoločne s nimi a stáva sa tak prococtvom o ľudstve, v ktorom je každý vzácny a nikto nie je na vyradenie.

Príhovoru Panny Márie, Uzdraveniu chorých, zverujem každého z vás, ktorí ste chorí; vás, ktorí sa o nich staráte v rodinách, v práci, vo výskume a v dobrovoľníckej činnosti; a vás, ktorí sa usilujete o vytváranie osobných, cirkevných a občianskych zväzkov bratstva. A všetkým zo srdca udeľujem svoje apoštolské požehnanie.

František

*V Ríme pri sv. Jánovi v Lateráne
10. januára 2023.*

Z talianskeho originálu *Messaggio del Santo Padre Francesco per la XXXI Giornata Mondiale del Malato* preložila Mária Spišiaková.

Trvalé posolstvo Benedikta XVI.

Odstup času od udalosti, ktorá sa stala možno dávnejšie, nám veľmi často pomáha odhaliť osobnosť alebo pochopiť samotnú udalosť. Dnes už máme trochu odstup od 31. decembra 2022, keď sa rozletela správa, že o 9:34 hodine zomrel v Ríme emeritný pápež Benedikt XVI.

Svet opäť začal intenzívne vnímať osobnosť, ktorá už nebola v popredí jeho záujmov. Práve smrť ho zrazu pomohla znovu objaviť. Už sú za nami mnohé hodnotenia, už je za nami aj jeho pohreb a zdá sa, že svet ho už zaradil medzi osobnosti, ktoré mali vplyv na dejiny nielen Cirkvi, ale aj sveta. Veľký filozof, teológ a mysliteľ, pedagóg, kňaz, biskup, kardinál a pápež, emeritný pápež – to všetko sú tituly, ktoré sa dávali a dávajú Benediktovi XVI. – Jozefovi Ratzingerovi. Na čo však sa akosi zabúda a práve to ho urobilo a natrvalo urobí veľkým – je pokora. Pokora spočíva v skutočnosti, že muž, ktorý nemusel odísť do ústrania, nemusel opustiť post, z ktorého sa neodvoláva, kde jedine smrť ukončuje jeho čas, opustil dobrovoľne tento post, vzdal sa honoru i moci.

Týmto gestom z 11. februára 2013, uvedomujúc si svoju telesnú slabosť, ukázal veľkú silu ducha, výnimočnosť osobnosti.

11. február 2013 – deň liturgickej spomienky Lurdskej Panny Márie. Slávil sa 21. svetový deň chorých zverený pod patronát jeho milovanej Panny Márie v Altöttingu. V Liste chorým k tomuto dňu napísal: „Pri tejto príležitosti cítim osobitnú blízkosť ku každému z vás, milí chorí, ktorí v zariadeniach opatrovateľskej starostlivosti a domovoch dôchodcov alebo aj doma prežívate v dôsledku svojej choroby a svojho utrpenia ťažký čas skúšky. Nech vás všetkých povzbudia slová otcov Druhého vatikánskeho koncilu: „Nie ste zabudnutí, ani zbytoční: Kristus vás volá, aby ste sa stali jeho živým a priehľadným obrazom““ (Posolstvo chudobným, chorým a všetkým, čo trpia).

Tento pútnik, mariánsky ctiteľ v Lurdoch 14. septembra 2008 povedal: „Aká úžasná vec je vlastniť kríž! Kto vlastní kríž, vlastní poklad! V tento deň, keď Cirkev slávi sviatok Povýšenia Svätého kríža, nám evanjelium, ktoré ste si práve vypo-

čuli, pripomína význam tohto veľkého tajomstva: Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna pre spásu ľudí (porov. Jn 3, 16). Boží Syn sa urobil zraniteľným, prijímúc postavenie sluhu, poslušným až na smrť, až na smrť na kríži. (porov. Flp 2, 8). Práve jeho krížom sme spasení... Je ozaj významné, že vo chvíli prvého zjavenia sa Bernadete, Mária začína svoje stretnutie znakom kríža. To, čo Bernadeta od Márie prijíma, je viac než len jednoduchý znak: je to iniciácia do tajomstiev viery... prvoradá poslanie Lurdskej svätynie je, aby bola miestom stretnutia s Bohom v modlitbe a miestom služby bratom, predovšetkým miestom pre prijatie chorých, chudobných a všetkých trpiacich... Mária nám prichádza pripomenúť, že modlitba, intenzívna a ponížená, dôverujúca a vytrvalá, musí mať ústredné miesto v našom kresťanskom živote. Modlitba je ne-

postrádateľná pre prijatie Kristovej sily. „Kto sa modlí, nemrhá časom, aj keď sa zdá, že situácia je z každej stránky naliehavá a žiada sa iba konať“ (Deus caritas est, č. 36). Úplným pohlúpením sa do aktivít riskujeme, že modlitba stratí svoj kresťanský charakter a svoju skutočnú účinnosť. Modlitba ruženca, taká drahá Bernadete a lurdským pútnikom, sústreďuje v sebe hĺbku evanjeliového poslania. Vovádza nás do kontemplácie Kristovej tváre. V tejto modlitbe pokorných môžeme načerpať hojné milosti.“

Tieto myšlienky emeritného pápeža Benedikta XVI. nám pomáhajú pochopiť jeho abdikáciu z úradu najvyššieho pastiera Cirkvi a význam jeho ďalšieho života. V nasledovaní pokornej učiteľky duchovného života Panny Márie a realizácii myšlienok neustálej modlitby v adorovaní kríža nám ukazujú cestu. Jeho život sa od 28. februára roku 2013 už neustále niesol v modlitbe za všetkých. A jeho želanie v závere Listu chorým 11. februára 2013 bolo: „Tento 21. svetový deň chorých zverujem príhovoru Našej Milej Panej z Altöttingu, aby ustavične sprevádzala trpiace ľudstvo na jeho ceste hľadania útechy a pevnej nádeje, a aby pomáhala všetkým, ktorí majú

podiel na apoštoláte milosrdenstva, aby sa pre svojich bratov a sestry skúšaných chorobami a utrpením stali milosrdnými samaritánmi.“

A čo iné možno ako trvalé poslanstvo Benedikta XVI. priat' chorým a trpiacim dnes? Nič iné iba toto.

Daniel Dian

Pôst je veľkou výzvou

Drahí bratia a sestry, milí členovia a sympatizanti Rodiny Nepoškrvnenej, pôstne obdobie je časom, v ktorom viac meditujeme nad utrpením Božieho Syna Ježiša Krista. On urobil naozaj veľa, aby sme aj my uverili jeho misii, aby sme uverili, že on je Mesiáš, že on je ten, ktorého poslal Otec.

Poznačení pandémie, vojnou a všelijakými rozdeleniami vnímané, ako veľmi sa potrebujeme stíšiť a zjednotiť pri našom Pánovi. V strachu a neistote znovu skusujeme, že jedine Boh je prameňom pokoja, lásky a odpustenia. Pôstna doba nás vyzýva k obráteniu, k prehodnoteniu našich doterajších postojov a zmýšľania. A tiež nás vyzýva ku konkrétnym viditeľným skutkom a činom.

Naším prvoradým dobrým skutkom s ohromnou silou je modlitba. Nezabúdajme na ňu v pôstnom období. Aj častejšie si nájdime čas a prídme na svätú omšu, prijímaj-

me Ježiša v Eucharistii, on je naša sila!

Vykoreňujme zlo z našich myšlienok a životov, lebo vidíme, že priamo v srdci človeka sa začína každý zlý skutok a každá vojna. Formujme svoje svedomie pri spovedi, v odpúšťaní a bojujme proti žiadostivosti a slabostiam, ktoré na nás denne doliehajú. Jednou z nich je v tejto dobe aj závislosť na digitálnych médiách. Sme nalepení na svojich mobiloch a obrazovkách, a to nás často ochudobňuje o skutočné ľudské vzťahy. A potom, koľko nenávisti a hrubosti sa šíri v neosobných a anonymných komentároch na sociálnych sieťach!? Skúsme už teraz viac pestovať ľudskú komunikáciu v reálnych stretnutiach zoči-voči. Aj toto je zmena, ktorá môže byť náročná, je istotne formou pôstu od našich zabehaných a často lacných riešení. Nebojme sa to zmeniť!

Po pôste a modlitbe je tretím najúčinnejším prostriedkom v tomto

V mladosti je človek najčastejšie pokúšaný hrešiť proti čistote a inklinuje k telesným hriechom.

V strednom veku je telo už menej žiadostivé a začínajú prevládať pokušenia intelektu ako pýcha a túžba po moci.

No a na jeseň života

období láska. Skutky lásky zúrodňujú náš život, otvárajú srdce pre potreby núdznych. Bud' me veľkodušní a pomôžme. Verme, že kvapka lásky je niekedy viac ako oceán rozumu.

Diabol nás bude odhovárať a pokúšať, ako to urobil aj pri stretnutí s Božím Synom. Spochybňoval a provokoval Ježiša. Teda je jasné, že keď si Satan dovolil pokúšať Krista, bude pokúšať aj nás.

Naozaj, pokušenia sú skratky k jednoduchšiemu životu. Možno ich ľahko analyzovať, lebo vždy spadajú do jednej z troch kategórií: buď súvisia s telom (žiadostivosť, obzerstvo), s rozumom (pýcha a nepriateľstvo) alebo s prepiatou láskou k veciam (chamtivosť). Aj keď tieto pokušenia útočia na človeka celý život, s vekom sa mení ich intenzita.

sa zvyknú hlásiť o slovo pokušenia k lakomstvu. Človek vidí, že jeho život sa chýli ku koncu a svoje pochybnosti o istote večnej spásy zaháňa zhromažďovaním majetku a znásobovaním svojej ekonomickej istoty.

Bratia a sestry, aj tohtoročný pôst je veľkou výzvou. Výzvou k zmene vlastného srdca, k intenzívnejšiemu duchovnému životu, modlitbe i skutkom lásky.

Mnohí z vás spájate modlitbu s obetou a krížom, ktorý na vás kladie choroba a nevládnosť. V trezlivosti a v zjednotení s trpiacim Spasiteľom môžete veľa vyprosiť pre Cirkve a pre obrátenie hriešnikov.

Vyprosujem vám požeňnaný pôstny čas. Amen.

✠ Mons. Bernard Bober,
košický arcibiskup – metropolita

Liturgická formácia

Oltár a oltárna plachta

V našej liturgickej formácii, ku ktorej nás vyzval Svätý Otec František v uplynulom roku svojím listom *Desiderio desideravi*, sa chcem dnes spolu s čitateľmi zamyslieť nad jedným z mnohých symbolov, ktoré sú neodmysliteľnou súčasťou katolíckej bohoslužby.

Každý, kto prichádza do chrámu, spozoruje, že ústredným miestom je oltár, na ktorom sa slávi Eucharistická obeta. Oltár, na ktorom sa sprítomňuje obeta kríža, symbolizuje samotného Krista a zároveň je miestom eucharistického stolovania. Vždy je prikrytý – s výnimkou Piatku utrpenia Pána (Veľkého piatku) a Svätej (Veľkej) soboty – bielym obrusom, ktorý nazývame aj oltárna plachta. Treba si všimnúť, že táto plachta nepodlieha najmodernejším trendom, ako to máme možnosť vidieť pri prestieraní v našich domácnostiach. Oltárna plachta je vždy biela. Častokrát sa môžeme stretnúť aj s tým, že v čase, keď sa neslávi Eucharistia, sa prekryva ešte ďalšou látkou, aby sa na oltárnu plachtu neprášilo.

V starších kostoloch môžeme vidieť, že bielou plachtou sú prekryté aj bočné oltáre, ktoré sa nepoužívajú. Prečo?

Sú v tom rôzne symboly. V tradícii Cirkvi sa plachta položená na oltári považovala za symbol plátna, do ktorého bolo po smrti zabalené Ježišovo telo. Všimnime si, že na oltárnej plachte spočíva aj Eucharistia – Kristovo telo a krv. Tu je potrebné poznamenať, že počas slávenia bohoslužby obety sa na oltár prestiera ďalší malý obrúsok nazývaný korporál. Je to malý štvorcový obrus, na ktorý sa položia nádoby s chlebom a vínom, ktoré sa pri premenení stanú telom a krvou Pána Ježiša.

Biely obrus (plachta) sa považoval aj za symbol Ježišovho rúcha. Táto symbolika je zvlášť vyjadrená po liturgii Štvrtku svätého týždňa (Zeleného štvrtku), keď kňaz obnaží oltár. Keďže oltár je symbolom Krista, jeho obnaženie je symbolom Kristovho vyzlečenia, ale aj poníženia a umučenia. Tento obrad obnaženia oltára ponúkol v dejinách aj ďalší symbol. Kristus je ol-

tár, oltárna plachta sú apoštoli a v širšom zmysle aj celá Cirkev. V noci umučenia Ježiša všetci opúšťajú, a preto aj oltár zostáva v tom čase bez plachty. Avšak bez toho, aby sme popreli tieto tradície a ich vysvetlenie, treba poznamenať, že v symbolike bielej oltárnej plachty je ešte niečo iné, oveľa podstatnejšie.

Biela farba je farbou radosti, farbou oslavy. Azda aj preto v našich domácnostiach pri slávnostnom stolovaní používame biele obrusy a prestieranie. Biely obrus nám pripomína, že ide o radostnú oslavu. Eucharistiu slávime spolu s Kristom. S ním oslavujeme a uctieваме nebeského Otca, ako je to vyjadrené aj slovami: „Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi máš ty, Bože, Otče všemohúci, v jednote Ducha Svätého všetku úctu a slávu...“ V tomto duchu možno chápať aj spomínaný obrad obnaženia oltára: nie je tu Eucharistia (pretože na Veľký piatok ani vo Svätú sobotu sa neslávi), nie je tu hostina, oslava, je tu prázdno, smútok, je tu obnaženie. Malo by to predstavovať aj obnaženie našich srdiec od pýchy. Koná sa to preto, aby potom na Veľkonočnú vigíliu, keď je oltár opäť prikrytý bielym obrusom, ešte väč-

šmi bolo zjavné: je tu hostina, oslava Krista, ktorý nás očisťuje a posväčuje.

V symbolike bielej oltárnej plachty je ešte niečo viac. Je to symbol čistoty: čistoty srdca, čistoty úmyslu, čistého pohľadu na svet. Tak ako je to vyjadrené v jednom z blahoslavenstiev, že tí, ktorí majú čisté srdce, uvidia Boha. Biely obrus na oltári nám pripomína, že to, čo sa na oltári odohráva, čo – alebo lepšie povedané – kto je na ňom, je posvätné a nič ho nemá poškvorniť.

Samozrejme, že to neznamená, že by bol oltár špinavý a treba ho prekryť čistým obrusom. Nie vždy sú oltáre biele a častokrát sa stretávame s tým, že oltár je zhotovený z kameňov rozličných odtieňov a farieb. Ak by bol takýto oltár aj špinavý, nebolo by to na ňom vidieť. Ale na bielej plachte možno vidieť aj najmenšiu špinu. Tým,

že na oltár položíme biely obrus a biely korporál, zdôrazňujeme, že to, čo je na tomto oltári, je čisté a nechceme, aby sa k tomu dostala nejaká nečistota. Je to svätosť, ktorej by sa žiadna škvrna nemala pokúsiť dotknúť. Je to miesto, ktoré je vyhradené pre Najsvätejšieho. Zároveň tento biely, čistý obrus nám pripomína, že aj čistota nášho srdca, našej duše, si vyžaduje určité úsilie a námahu. Oltárna plachta bielej farby a korporál na nej položený, nám pripomína, že ak sa chceme dotknúť Boha – v modlitbe, pri čítaní Svätého písma, pri svätom

prijímaní – mali by sme sa snažiť očistiť od všetkej špiny, od každého hriechu.

Oltár, prekrytý bielou plachtou ozdobený kvetinami a sviecami, je pre nás vždy pozvaním, aby sme pristúpili na hostinu, ktorú pre nás pripravil Pán a v ktorej sa sám obetuje a ponúka sa nám za pokrm a nápoj. Vyprosujeme si milosť, aby sme k tomuto stolu Baránkovej hostiny pristupovali vždy s čistým srdcom, aby sme na svadobnú hostinu prichádzali v svadobnom rúchu.

Vdp. Peter Starošťik

(Pokračovanie v budúcom čísle)

Vďaka za obetavých ľudí

Od roku 1992 sa každoročne slávi Svetový deň chorých, ktorý ustanovil pápež Ján Pavol II. Tento deň je venovaný chorým ľuďom na celom svete. Katolícka cirkev v tento deň slávi spomienku Panny Márie Lurdskej. V tomto roku slávime už 31. svetový deň chorých. Poslední pápeži, aj súčasný pápež František veľmi vyzdvihli poslanie chorých v Cirkvi. Pri tejto príležitosti sme oslovili vozičkárku Lubku, ktorá je našou členkou.

Lubka, ako vnímate tento postoj Cirkvi? Je na mieste oslavovať Svetový deň chorých?

Od narodenia som osoba s ťažkým zdravotným znevýhodnením s diagnózou DMO (detská mozgová obrna) a pohybujem sa na elek-

trickom a mechanickom invalidnom vozíku. Pri všetkých fyzických činnostiach som odkázaná na sústavnú pomoc osobných asistentov. Je úžasné, že môžeme oslavovať takéto výnimočné deň, hoc ja takéto dni oslavujem každý deň. Za kaž-

dý deň som Bohu vďačná, za to, že sa ráno zobudím a môžem fungovať s Božou pomocou a s pomocou ochotných a obetavých ľudí. Kiežby sa tento deň oslavoval aspoň raz za mesiac, aby si zdraví ľudia dokázali viac vážiť svoje zdravie a vedeli si uvedomiť, aký poklad majú: ZDRAVIE.

Boli ste už v Lurdoch? Aký je váš vzťah k Panne Márii?

Lurďská Panna Mária si ma pozvala do Lúrd v roku 1991 a 1994. Bolo to pre mňa niečo nové a nepredstaviteľné, že budem cestovať. V tom momente mi došlo, že ja si predsa musím ísť vybaviť cestovný pas. Nikdy by mi nenapadlo, že aj ja raz budem cestovať za hranice Slovenska a práve na také krásne pútnické miesto ako sú Lurdy. Panna Mária je pre mňa vzorom najmä v jej odovzdanosti a totálnej dôvere.

Koľko rokov ste už členkou RN? Stretli ste sa aj osobne so sestričkou Bernadetou? Ako na vás zapôsobila? Čo vás oslovilo na jej živote?

V Rodine Nepoškvrnenej som už veľmi dlho, mám pocit, že medzi prvými. Pri stretnutí so sestričkou Bernadetou som si uvedomila, že aj človek sediaci na invalidnom vozíku môže pomôcť druhým ľuďom

a konať veľa dobrého. Áno, dá sa to všetko zvládnuť s modlitbou svätého ruženca. Keď pomáhame druhým, staviame most do neba, na ktorom nie sme sami. Sestrička Bernadeta pôsobila na mňa veľmi pokojne, nikdy som ju nepočula sťažovať sa na to, že ju niečo bolí. Všetko znášala pokorne a s láskou. Vtedy som si povedala, že to platí aj pre mňa. Sťažovať sa neoplatí, ale treba s pokorou odovzdať všetky bolesti, trápenia i nepokoje Panne Márii a ona sa vždy postará. Panna Mária sa o mňa veľmi stará. Od prvého môjho cestovania už uplynuli roky a ja cestujem dodnes. Posiela mi do života tých správnych ľudí, ktorí dokážu so mnou zdieľať, čo život priniesie. Neviem si predstaviť, čo to je nudiť sa, aj napriek tomu, že sa pohybujem na vozíku, ako som uviedla hneď na začiatku. Môj život je aktívny a plnohodnotný. Rada cestujem, mám rada prírodu, ktorá má taktiež dokázať nabiť úžasnou silou a energiou.

Aké sú vaše záľuby? Čomu sa venujete vo voľnom čase?

Pracujem v agentúre osobnej asistencie. A tiež sa venujem paraolympijskému športu BOCCIA. V krátkosti by som predstavila tento šport, ktorému sa venujem už od roku

2007. Boccia je šport určený pre ľudí s najťažšími formami zdravotného postihnutia, ktorí sú odkázaní na mechanický alebo elektrický vozík. Boccia umožňuje zažiť naozajstné športové súťaženie ľuďom, ktorí sa žiadnemu inému športu venovať nemôžu. Je to paraolympijský šport, pre ktorý platia medzinárodné pravidlá pod záštitou Medzinárodnej športovej federácie BOCCIA – BISFed. Cieľom hry je hodiť vlastné lopty bližšie k bielej lopte, tzv. jacku, ako súper. Ak si hráči nedokážu sami lopty podať, pomáha im počas hry asistent. Ak lopty nedokážu ani hodiť, okrem asistenta využívajú aj špeciálne pomôcky, tzv. rampy, tykadlá. Loptičky sú kožené. Hrá sa na hladkom povrchu v interiéri. Hráči sa podľa druhu zdravotného postihnutia roz-

deľujú do kategórií: BC1, BC2, BC3, BC4, BC5. V súčasnosti je to jeden z najdynamickejších sa rozvíjajúcich paraolympijských športov a hrá sa vo viac ako 70 krajinách sveta. Prebiehajú v ňom národné turnaje, ligové súťaže, cez regionálne a svetové poháre až po Majstrovstvá Európy, sveta a Paraolympiádu. Ja som hráčkou kategórie BC3, v ktorej hrajú športovci s najťažším telesným postihnutím. I tento rok ma čaká reprezentácia (Záhreb, Rotterdam, Poznaň, Póvoa de Varzim).

Získali ste aj nejaké ocenenie?

Počas mojej dlhoročnej športovej kariéry sa mi doposiaľ podarilo získať viaceré úspechy, za všetky spomeniem aspoň niektoré:

NÁRODNÉ TURNAJE

2. ligové kolo Prešov – 1. miesto

3. ligové kolo Bratislava – 2. miesto

MEDZINÁRODNÉ TURNAJE

Záhreb 2. 4. – 10. 4. 2022

Tak a v Záhrebe sa to podarilo! Víťazstvo v skupine párov BC3 nad Nemeckom a Singapurom nás posunulo do ďalších bojov o medaily. Slovenská hymna síce v Záhrebe neodznela, ale bez medaily sme neodišli. Dosiahli sme 2. miesto.

Praha 3. 6. – 5. 6. 2022

Na prestížnom medzinárodnom športovom BOCCIA podujatí v Prahe som

sa umiestnila na striebornej medailovej pozícii v disciplíne páry BC3.

V súťaži Športovec roka 2020 a 2021 som sa na moje veľké prekvapenie umiestnila v prvej desiatke najúspešnejších športovcov mesta Žilina v kategórii dospelých.

Životné výzvy sú veľké, preto prosím Pannu Máriu o silu, zdravie a Božiu pomoc nielen pre mňa, ale i pre osobných asistentov, aby sme dokázali zvládnuť všetko to, čo je pre nás pripravené.

Chystáme sa na obdobie pôstu. Ako chcete prežiť tento čas?

Aj v období pôstu ide o vzťah s Bohom. Nie je potrebné, aby ľudia videli môj pôst, dôležité je, aby ho videl Boh. Vo všetkom je dôležitý Boh, aj v pôste. Pôst má vtedy význam, keď človek sústreďi svoju pozornosť na Boha. Skutočne, nech si zvolím akúkoľvek formu pôstu. Pomáha mi to viac si uvedomovať Boha, najmä vtedy, keď pôst spájam s modlitbou a čítaním Svätého písma. Môj pôst spočíva v činnosti – napríklad viac času venovať modlitbe, čítaniu Svätého písma či pomoci druhým v rámci mojich možností. Možností a foriem je mnoho. Podstatou však je vždy zamerať svoj život viac na Boha. Súčasťou pôstu je aj roz-

jímanie nad tým, čo pre mňa urobil Pán Ježiš, keď nastúpil cestu ku krížu. Skúsme preto toto pôstne obdobie využiť na to, aby sme svoj duchovný zrak zamerali viac na Boha, na Pána Ježiša. Snažme sa viac času stráviť v jeho blízkosti a učme sa žiť viac v jeho prítomnosti. Nestavajme si veľké ciele. Konajme v tichosti a skrytosti.

Je nejaký zážitok či osobná skúsenosť, ktorá sa vás hlboko dotkla a chceli by ste sa o ňu podeliť?

Už som spomínala, že mám rada prírodu a rada cestujem. Vďaka obetavým ľuďom môžem slobodne a nezávisle žiť plnohodnotný život aj napriek môjmu hendikepu. Zážitkov je veľmi veľa, rada by som sa s jedným podelila. Moja asistentka rada robí prekvapenia. Pripravila pre mňa výlet. Do poslednej minúty som nevedela, kam ideme. Prišli sme do dediny Lietava, kde sme odstavili moje auto a čakali sme. Pýtam sa, načo čakáme a kam vlastne ideme? No nedalo jej to, a nakoniec na moje nespočetne množstvo zvedavých otázok prezradila: Ideme na Lietavský hrad. Tak to bol pre mňa poriadny šok. A ako sa tam dostaneme? Neboj sa, dostaneme sa! Trpezlivo čakáme, ja som rozmýšľala, ako to bude, ako sa tam

vyštvérame. Naraz pri nás zastavil džíp, naložili ma, poriadne pripúta-
li. V úžase som sledovala cestu, ka-
dial' pôjdeme. Povieť pravdu, ces-
ta bola veľmi náročná, aj asistentka
mala čo robiť, aby ma udržala v aute.
Cesta lesom bola zaujímavá. Šofér
bol opatrný a robil, čo sa dalo, aby to
bolo čo najlepšie pre mňa. Zvládla
som to a so mnou vlastne všetci.
Autom sme prišli až na nádvorie.
Vyložili mi vozík, posadili ma naň
a ostala som v nemom úžase, kam
som sa to až dostala vďaka ochot-
ným ľuďom, ktorí mi toto umožnili
zrealizovať. A zasa zdôrazňujem,
bez obetavých ľudí by som sedela
doma medzi štyrmi stenami a nikdy
by som nezažila výstup na Lietavský
hrad. Bola som prvá vozičkárka, kto-

rá absolvovala výstup na Lietavský
hrad a absolvovala som aj 50% pre-
hliadky hradu. Nebolo také ľahké,
aby som všetko videla. Na pomoc sa
zapojili aj ľudia, ktorí na hrade pra-
covali. Tieto zážitky mi navždy osta-
nú v mojom srdci a nik mi ich ne-
vezme. Plniť si sny a túžby si môžem
len vďaka obetavým ľuďom. Ďaku-
jem Bohu, že mi ich dáva.

Čo by ste chceli odkázať členom RN a čitateľom nášho časopisu?

Vôbec nezáleží na tom, či sa člo-
vek pohybuje na vozíku alebo cho-
dí po svojich. Jednoducho, keď sa
chce, všetko ide. Nevzdávajme sa,
aj keď padneme veľmi hlboko.
Vždy je tu niekto, kto nám podá
pomocnú ruku.

Za rozhovor ďakuje sr. M. Norberta

Máriina výzva

„Pokánie, pokánie, pokánie!“
„Modlite sa ruženec!“ „Modlite sa
denne ruženec!“ Panna Mária viackrát
pri svojich zjaveniach zopakovala tieto
výzvy. Môžeme v nich pozorovať sna-
hu Maky Božej upriamiť našu pozor-
nosť na jej Syna, Ježiša Krista. Vyzý-
va k pokániu, svätej spovedi, modlitbe
ruženca za celý svet a k celkovej zme-
ne života. Na tieto výzvy sa snažia

odpovedať aj členovia Rodiny Nepo-
škrvnenej. Je to práve denná modlitba
ruženca, ktorá ich duchovne spája
a posilňuje na ceste života.

V tomto roku sa na stránkach
nášho časopisu chceme venovať aj
tejto modlitbe. Chceme sa na ňu po-
zrieť z pohľadu dejín, pápežov; chce-
me si priblížiť jej význam v našom
živote a aj jej silu v boji so zlom.

Cirkev svojou autoritou v priebehu dejín bola zárukou autenticity ruženca po stránke teologickej i duchovnej. Pápeži si uvedomovali veľkú pomoc Panny Márie, Matky Cirkvi, a jej silné orodovanie. Mnohí pociťovali potrebu vložiť svoje problémy i krízy sveta do jej mocných rúk. Veľmi citlivo reagovali na potreby Cirkvi a sveta. Ich encykliky – okružné pápežské listy sú vždy novou a novou výzvou obnoviť túžbu po Božích veciach a zatiahnuť na hĺbinu duše. Ich hlas je hlasom Božím, a preto ho treba neustále vnímať. Pápežské encykliky pomáhali vytvárať mariánsku úctu, ktorá nie je jednostranná, ale celková, sústredená priamo na živý a reálny vzťah s osobou Panny Márie. Byť ctiteľmi Márie neznamená odriekať špeciálnu modlitbu či osobitne sláviť nejaký mariánsky sviatok. Znamená to milovať a ctiť Máriu ako Matku celého ľudstva, Cirkvi, pápeža, biskupov, kresťanských národov... Najsilnejšou snahou Panny Márie je spojiť veriacich s Ježišom Kristom, jej Synom. K tomu majú smerovať vnútorné aj vonkajšie prejavy úcty k Panne Márii. Keby to tak nebolo, úcta by nebola pravá.

V dejinách Cirkvi sa viacerí pápeži venovali osobitne mariánskej úcte

aj modlitbe ruženca. V tomto roku si pripomenieme niekoľko okrúhlych výročí spojených s ružencom a pápežom Levom XIII. Tento pápež sa prejavil ako ozajstný apoštol posvätného ruženca. Okrem mnohých povzbudení, kázni a iných príhovorov o mariánskej úcte napísal desať okružných pápežských listov, ktoré venoval modlitbe ruženca. O rozkvet ruženca sa zaslúžil hlavne tým, že ho všetkým odporúčal.

Ak sa zamyslíme nad slovami, ktoré vtedy adresoval veriacim, zistíme, že sú stále aktuálne, pretože Cirkev i ľudstvo prežíva podobné problémy a zápasí s rovnakými ťažkosťami, ako tomu bolo v rokoch jeho pontifikátu.

Pred stoštyridsiatimi rokmi, v roku 1883, ustanovil Lev XIII. október za mesiac spoločnej modlitby ruženca a do Loretánskych litánií vložil výzvu: *Kráľovná posvätného ruženca, oroduj za nás.*

1. septembra v tom istom roku zverejnil aj prvú encykliku, v ktorej sa zaoberá ružencom. V nej okrem iného píše: „*Najvyšší úrad, ktorý zastávame a vykonávame v týchto mimoriadne ťažkých časoch, nás núti viac sa starať o Cirkev a chrániť ju v skúškach, ktorým je vystavená. Zo všetkých sil sa snažíme*

brániť práva Cirkvi, pričom prosíme a dovoľávame sa aj nebeskej pomoci. Preto chceme všetkých povzbudiť k väčšej úcte a nábožnosti voči Matke Božej aj prostredníctvom modlitby posvätného ruženca.“

Na Štedrý deň v roku 1883 napísal: „Napomíname a zaprisahávame všetkých, aby sa modlili ruženec denne a vytrvalo. Zároveň vyhlasujeme, že je želaním nášho srdca, aby sa konala ružencová modlitba v hlavných kostoloch diecézy každý deň, vo farských kostoloch aspoň v nedele a vo sviatky.“

O rok neskôr, 30. augusta 1884, vydal pápež encykliku, ktorú celú venoval modlitbe ruženca. V tejto encyklike prosí kresťanov, aby sa počas mesiaca októbra vytrvalo modlili ruženec. Tak sa chránia pred vplyvom zlého ducha a prispievajú k slobode Cirkvi. „Cítíme povinnosť pripomenúť vám znova,“ píše Lev XIII., „aby ste vytrvali v modlitbe ruženca a utiekali sa pod mocný príhovor Matky Božej.“

V encyklike z 22. septembra 1891 sa opäť obrátil na celú svätú Cirkev a upozornil na viaceré bolesti Cirkvi: na útoky proti pravej viere a kresťanským mravom, na nenávisť voči Bohu a Cirkvi, na úmyselné obmedzovanie slobody Cirkvi. Ako liek proti týmto bolestiam odporúčal modlitbu posvätného ruženca, pričom hovorí, že Panna Mária nás privádza ku Kristovi a modlitba posvätného ruženca nás motivuje k pokániu. „Naskytá sa nám neuveriteľný a obdivuhodný pohľad. Kým si svet kráča svojou cestou, zhromažďuje a balzamuje si svoje bohatstvá i ozbrojené sily, Cirkev si kráča dejinami bezpečne a isto tak, že samú seba zveruje do Božích rúk a neprestáva sa k Bohu modliť.“

Aj v ďalšej encyklike, vydanéj v roku 1892, odporúča veriaciim oživovať a obnovovať mariánsku úctu osobitne pestovaním modlitby posvätného ruženca. Pápež píše: „Týmto sa postavíme rozhodne proti zlu bezbožnosti a náboženskej ľahostajnosti. Ruženec je školou viery i života, lebo nás privádza k tomu, aby sme uvažovali o všetkých skutkoch vykúpenia.“ Potom pápež prosí osobitne rodiny, aby sa stali šíriteľmi nábožnosti prostredníctvom modlitby ru-

ženca: „*Ruženec oživuje a obnovuje našu vieru, dodáva nám odvahu konať dobré a sväté skutky. V modlitbe posvätného ruženca objavíme ako náš životný vzor nielen Máriu, ale celú Svätú rodinu.*“

O rok neskôr poukazuje na to, že ľudia odmietajú prijímať bolesť, lebo nechápu, že aj bolesť má zmysel v živote človeka, aj Kristus nás vykúpil v bolesti na kríži. Ľudia nemajú záujem a nestarajú sa o svoju večnú spásu, ale starajú sa iba o svoje pozemské blaho: „*Modlitba posvätného ruženca,*“ píše pápež, „*rozjímanie o tajomstvách radostného bolestného i slávnostného ruženca prinesie mnoho dobra nielen pre Cirkev, ale pre celú ľudskú pospolitosť.*“

Zamyslime sa ešte nad niekoľkými myšlienkami z jeho ďalších encyklik, ktoré sa týkajú modlitby ruženca:

- „*Ruženec je našou nádejou, že na príhovor Panny Márie obdržíme napokon od Pána Boha milosrdenstvo.*“
- „*V osobe Márie nám Boh udelil veľký dar v prospech jednoty Cirkvi, ktorý môžeme využiť rôznymi spôsobmi. Jedným z najlepších sa ukazuje modlitba posvätného ruženca.*“

– „*Mária nás upevňuje vo viere a my túto vieru potrebujeme mať pevnú každý deň, odolnú proti toľkým každodenným nástrahám.*“

– „*Modlitba posvätného ruženca nám pomáha konať pokánie.*“

V roku 1897 vyjadril pápež Lev XIII. radosť nad zakladaním ružencových spoločenstiev, ktorých členovia sa zaväzujú ku každodennej modlitbe ruženca či súkromne alebo verejne v komunitách a povzbudzuje ich v tejto činnosti.

V roku 1898 oslávil Lev XIII. dvadsať rokov svojho pontifikátu, čo sa odzrkadlilo aj v jeho poslednej encyklike. V nej ďakuje za pomoc, ktorú mu ruženec poskytol v čase, keď mu bolo zverené vedenie Cirkvi a ďakuje Matke Božej za jej ochranu a príhovor. Veriacich i hierarchiu povzbudzuje, aby i naďalej uctievali Matku Božiu a radi sa modlievali ruženec a podporovali ružencové spoločenstvá.

Veľkosť Márie má svoj základ v Ježišovi Kristovi. Jediným jej poslaním je prinášať ľuďom Krista. Učme sa od Panny Márie kontemplanovať v modlitbe posvätného ruženca Kristovu tvár.

*Sr. M. Irena Kopanicová, SMVS
(Pokračovanie v budúcom čísle)*

Ninivčan a moderný kresťan

Zamyslime sa dnes nad jedným z rozjímaní sestričky Bernadety (Miriam Liptovskej), ktoré nevyšli tlačou, ale zanechala nám ich ako „klepanicu“ v piatich zväzkoch pod názvom V blesku Ježiša. V úvode druhého zväzku čítame: „Začala som písať rozjímania. Nie je to nič umelé, ale ani nijaké literárne dielo. Je to môj intímny vzťah k Ježišovi... Kol'ki píšu dnes proti Ježišovi! Každý ho potupuje, haní. Nuž aspoň z nás nech niekto o ňom hovorí!... V týchto riadkoch je moja duša. Milujem Ježiša, a preto to chcem vykričať! Chcem zapáliť všetkých, čo to aspoň pohľadom prejdú. Až teraz, keď píšem, prišla som na výbornú chuť evanjelia. Priam ma to tiahne a polhodinka sa mi zdá ako sekunda.“

Ninive bolo veľké a skazené mesto. Boh si vyvolil proroka Jonáša, aby ho šiel naprávať. Sám prorok sa toho zľakol a dovolil si odporovať Bohu. Ktože sa mu však vyhne?

Pane Ježišu, keď blúdím po glóbose, akosi sa dnes hanbím. Keby som mala len na sekundu prepožičaný tvoj Božský všemohúci pohľad, ani by som nevydržala! Stačí mi prejsť noviny, časopisy, vypočuť čo-to zo sveta cez rozhlas či televíziu a konštatujem: Ninivčania boli oveľa lepší ako my, ľudia „veku dvetisíc“!

Na Božie slovo, ktoré im hlásal Jonáš, sa kajali všetci, počnúc vládárom až po posledné zviera. Konštatujem – boli poslušní hlasu milosti.

Keď sa Židia zháňali len za senzáciami a v pýche sa dovoľávali

nejakého znamenia, ty, dobrý Ježiš, si im otvorene povedal: „...toto pokolenie znamenie nedostane, iba ak znamenie Jonášovo.“ Vysvetlil si im, že tak, ako bol Jonáš znamením pre Ninivčanov, tak ty si oveľa viac znamením pre nich.

Vtedajšie pokolenie ťa nepochopilo. Preto si im pripomenul posledný súd. Kráľovná z juhu, ktorá šla len za slabým znamením, akým bol kráľ Šalamún, i mužovia z Ninive povstanú pri súde proti nim.

Pane Ježišu, a kto všetko povstane pri súde proti nám, moderným kresťanom? Ešte nikdy nebolo toľko možností pre evanjelizáciu lásky ako dnes! V službe ľudstvu máme techniku. Máme svätých, naozaj svätých pápežov. Vo svojej

Božskej genialite si nám zanechal nepochopiteľné tajomstvo Eucharistie. Máme tu tvoju panenskú a svätú Matku ako prostrednicu všetkých milostí.

Všetko máme na dosah ruky, len my sme slepí, chladní, a preto nevidíme znamenie a nepočujeme ani milostivý hlas: „*Kajajte sa a verte evanjeliu*“ (Mk 1, 15).

Ninivčanom stačil Jonáš. My máme dve väčšie znamenia: kríž a Eucharistiu! Kríž je znamením obetujúcej sa lásky a Eucharistia je znamením vernosti lásky. Ninivčania sa obrátili na zastrašujúcu kázeň Jonáša. Nás nevie pohnúť ani krvavá smrť Bohočloveka na kríži ani jeho obeta, ktorá je nekrvavým spôsobom sprítomnená v Eucharistii.

Pane môj, a kto všetko povstane pri súde osobne proti mne? Koľko pohanov minulosti i prítomnosti bude žalovať na súde proti mne? Koľko

bratov a sestier, ktorí chodia teraz okolo mňa, mi azda bude vyčítať:

„Pre teba idem do večnej záhuby! Pre teba idem do očistca! Pre teba, lebo ty si vedela, že najväčším znamením spásy je Ježiš Kristus, Syn Boha živého, a ty, ty si nám ho neukázala, nehovorila si o ňom, ty si ho zakrývala! Ničím si sa nelíšila od nás, ktorí sme ho poznali len málo alebo iba skreslene... My sme boli vychovaní proti nemu.

Ty si vedela, aký význam má úcta k jeho Matke. Prečo si nebola viac *mariánska*, aby sme to poznali, aby to zachytilo i nás? Matka je v každej rase, v každom národe a v každom čase vždy úctyhodnou postavou. Mala si nám ju predstaviť a ľahšie by sme poznali znamenie svojej spásy: Ukrižovaného Ježiša Krista!“

Pane Ježišu, na kolenách ťa prosím, odpusť mi pre krv svojho Srdca a pre slzy svojej Matky. Sľubujem ti, že všetko chcem napraviť...

Požehnaj ma, aby som nepremeškala ani jednu príležitosť pritiahnúť duše k Najsvätejšej Matke Márii. Viem, že keď sa mi podarí pritiahnúť duše k Panne Márii, ona ich už potom potiahne za tebou.

Miriam Liptovská
(sr. M. Bernadeta)

Zvábila ju Kráľovná svätých

Keď na východe Slovenska zomrela Marienka Gočová, básnik Gorazd Zvonický jej venoval tento epitaf: „*Tu odpočíva dievčie telo, čo v časej jari ochorelo a výkupné si pretrpelo. Duch s oddanosťou niesol kríž a kríž ho dvíhal k nebu bliž. Krížová cesta trnám ovenčená, duch nevedomky azda pozastená, bôľne sa končí na Golgote, ale duch získa oslavu aj hmote. My sme ťa sprevádzali v tvojom bôli, veď trne rastnú aj na našom poli. Nuž, u Ježiša svojim príhovorom vyprosuj silu putujúcim tvorom. Tu končí tvoja cesta trnistá. Odmena po nej príde od Krista a ona ti v dievčej ozdobe prikáže ružiam kvitnúť na hrobe*“ (Rím 26. augusta 1990).

Marienka bola ako jedna rozvinutá ruža pre Pána. Ako to dokázala? Tak, že sa mu najprv zasvätila:

„*Najsvätejšie a najsladšie Srdce Ježišovo, ja, Mária Gočová, zasväcujem sa duchom lásky Nepoškvrneného Srdca Panny Márie tvojmu Božskému Srdcu ako najmenšia z najmenších duší sveta na zmier za urážky sveta, za nášho Svätého Otca Jána Pavla II., za našich biskupov, kňazov a bohoslovcov,*

za mládež sveta a za naše rodiny. Toto zmierovanie chcem svojim životom vyjadrovať ako ďakujúce áno Božej vôli so mnou a usmievajúce áno voči blíznym. Uzatvor túto moju zmluvu do svojho Božského Srdca a so svojou Matkou ma žehnaj, aby som mohla splniť jej obsah. Amen.“

Text zasvätenia s dátumom 29. máj 1981 sa našiel v škatuli plnej listov a rôznych zápiskov napísaných chvejúcou sa rukou Marienky zo Širokého. Tento svet opustila 26. augusta 1990 ako tridsaťdeväťročná. Mamička po jej smrti zbalila všetky tieto listy a poslala ich sestričke Bernadete do Vrúcka.

Sestrička Bernadeta vo svojich spomienkach na členov Rodiny Nepoškvrnenej, ktorí nás predišli do večnosti, hovorí: Kto bola táto

Marienka? Keby sme sa opýtali jej mamky, s úsmevom by nám povedala: „Bola to Máriina deva a moja milovaná dcérka. Celých dvadsaťštyri rokov som ju matersky opatrovala.“ Už v pätnástom roku života ju postihla ťažká choroba – skleróza multiplex.

Triedny učiteľ zo základnej školy o nej napísal: „Marienka bola jedna z prvých žiačok našej školy, inteligentná, jemná, vedela získavať ľudí.“ A pán farár? „Je to poklad našej farnosti, ktorý sa ešte viac prejavuje po smrti ako za živa.“ Jej spolužiačka povedala: „Neraz sme sa pre ňu pobili. Každý chcel byť osobný šofér pri jej invalidnom vozíku. Všetci sme ju mali opreteký radi. Je to jedna zlatá duša medzi nami na zemi. V našej obci niet nikoho podobného, kto by vyžaroval toľkú dobrotu a lásku. Taký život, aký žije Marienka, je úžasný, je krásny, hoci pre ňu naozaj boľavý! Ona len rozdáva, my stále od nej iba prijímame.“

Marienka vychodila iba základnú školu, hoci ju skončila s vyznamenaním. Na výbornú zložila aj prijímacie skúšky na gymnázium, ale, žiaľ, už nikdy nesesedla v jeho laviciach. Nohy ju nechceli niesť. Pravá ruka sa jej veľmi triasla

a neudržala v nej ani pero. Marienka síce nebola ľaváčka, ale naučila sa písať ľavou rukou, hoci aj tá sa jej trochu triasla. Touto trasúcou rukou si napísala spomínané zasvätenie sa Pánovi. Ako ho žila? Jej život bol napriek zdravotnému stavu piesňou. Stále spievala pieseň lásky. Spievala sólo a zavše sa pridala ku zboru priateľiek a priateľov, ktorých mala neúrekom nielen doma, ale po celom širom svete. Svedčí o tom jej bohatá korešpondencia. Opatrovala každý lístok, a preto vieme o nej aj to, čo sa vo veľkej pokore skrývalo v jej srdci. Keď len trochu vládala, mala svoj obľúbený kútik v kuchyni pod oblokom. Okolo nej samé listy, na ktoré odpovedala, hoci ruka s perom nijako nechcela poslúchať. Osobitne mala zachytenú radosť, ktorú prežívala, keď sa dala zapísať za členku Rodiny Nepoškvrnenej. Podľa jej slov to bola jej najslávnejšia promócia v živote. Bola prijatá za dcéru Nepoškvrnenej. Zapojila sa aj do evanjelizácie a apoštolátu. Nikdy nenapísala list niekomu novému, aby v ňom neponúkla možnosť stať sa členom Rodiny Nepoškvrnenej. Marienka mimoriadne patrila Nepoškvrnenej a Nepoškvrená patrila jej.

Každý deň sa modlila modlitbu, ktorá bola napísaná jej rukou a založená v denníčku: *Mária, nauč ma zbožne žiť, Mária, nauč ma dobrou byť. Mária, nauč ma modliť sa, Mária, nauč ma kajať sa. Mária, nauč ma bojovať, Mária, nauč ma poslúchať, Mária, nauč ma odpúšťať. Mária, nauč ma vernou byť, Mária, nauč ma čistou byť. Mária, nauč ma trpieť, Mária, nauč ma zomrieť. Keď príde smrtný boj, Mária, pri mne stoj, na mňa nezaбудni, do neba ma vezmi.*

S Máriou chcela žiť, s Máriou aj umierať. Splnila to na sto percent. Aká bola realita jej telesného života? Svalstvo i nervstvo jej čoraz viac ochabovalo. Skoro stále jej bola zima. Pravá ruka úplne vypovedala službu a neraz aj ľavá ruka nechcela poslúchať. Raz pred nami žartovne poznamenala: „No čo, nie som závidenia hodná? Obsluhujú ma všetci, počnúc mojou zlatou mamou!“

Mamin brat bol salezián a misionár. Aj preto jej prvoradou povinnosťou, ako hovorievala, bolo pamätať na rozvoj Božieho kráľovstva. Svätý Otec, Cirkev, misie... toto bolo impulzom pre jej modlitby a obetovanie osobného kríža. Pritom nezabúdala na svoju farnosť. Pre ňu prosila najviac o svätú mládež, kto-

rá by sa rozvíjala pod ochranou Nepoškvrnenej, ktorá by bola pripravená do manželstva alebo k zasvätenému životu.

Jej oči žiarili. Modlitba, obetovanie kríža, to boli jej osobní sprievodcovia. Zaiste aj vďaka jej modlitbám sa viacerí mladíci z jej rodnej farnosti stali kňazmi. V Rodine Nepoškvrnenej sa všetci usilujú vyprosovať svätých kňazov, každý rok sa mnohí z nich prihlásia, že sa chcú do konca života modliť a obetovať za jedného z novokňazov. Marienka vždy prosila: „Pridel'te mi aj tento rok novokňaza, budem sa do smrti za neho modliť.“

Svetlo jej života zapálil Pán 25. januára 1951. Z toho bola iba päťnásť rokov zdravá. Ďalších dvadsaťštyri rokov ju sprevádzala chorooba. Dňa 26. augusta 1990 zhasla svieca jej života na zemi, aby sa ešte žiarivejšie rozplamenila v nebi.

Marienka, vieme, že si žila s Máriou, aby si s ňou oslávila jej Syna Ježiša. Z našich dôvernejších rozhovorov počas návštev u teba môžem potvrdiť: zväbila ťa Kráľovná svätých. Prihováraj sa spolu s ňou za nás u Pána.

Zapísané zo zvukovej nahrávky spomienok sr. M. Bernadety Pánčiovej

Panna Mária

– Rozväzovačka uzlov

(19. časť)

V predchádzajúcom čísle nášho časopisu v úvahe o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov sme ukončili tému utrpenia. Hovorili sme o tom, že hoci utrpenie je tajomstvom, musíme mu čeliť a odovzdať ho Bohu. V uvedenom príklade o mrkve, vajci a kávových zrnkách sme poukázali na hodnotu utrpenia a hodnotu obety.

V tejto úvahe začneme hovoriť o prítomnosti Márie na svadbe v Káne, kde Ježiš premenil vodu na víno. Budeme hovoriť o Márii, ktorá nás vedie k Ježišovi. Povieme si o tom, že okrem pobožnosti a veľkej úcty, akú majú Slováci k Panne Márii, je potrebné Máriu nielen obdivovať, ale jej i načúvať, aby aj nás mohla viesť k Ježišovi.

Jestvuje príbeh z Afriky, ktorý hovorí, že bol istý náčelník kmeňa, ktorý raz ročne pozval celú dedinu na hostinu. Bol tam veľký džbán a do neho zvykol každý vyliat pohár vína, aby sa potom na konci večere mohlo toto víno rozdať všetkým. Malo to znázorňovať jednotu medzi dedinčanmi. Každý dá to málo čo má, a potom keď sa to zjednotí, zmieša dokopy, tak ten druhý okoštuje kúsok toho, čo má ten druhý. Ale bol tam jeden muž, ktorý si povedal: „No, ale ja namiesto vína dám vodu. Nikto si to ani nevšimne. A pohár vody v takom obrovskom objeme vína predsa nespôsobí žiaden rozdiel.“ Žiaľ, nebol to nápad

len jediného muža, ale tento nápad mali mnohí. A tak všetci vylievali do džbána vodu. Keď prišiel čas, aby sa rozlievalo víno, zistili, že tá nádoba bola plná vody.

Nanešťastie v dnešnej dobe žijeme v prostredí, ktoré nám namiesto vína ponúka vodu. Žijeme vo svete, ktorý nám namiesto hodnôt ponúka pseudohodnoty (nepravé hodnoty). Žijeme v strachu. Na mnohých miestach napríklad vidíme terorizmus. Takže je tu kult smrti namiesto kultu života. Kto sú tí, čo do tej nádoby nalievajú vodu namiesto vína? Politici, so zákonmi, ktoré idú proti prirodzeným hodnotám. Častokrát vedci, ktorí sa nevenujú

objavom preto, aby slúžili ľuďom, ale práve tieto ich objavy slúžia na ničenie ľudstva. Teológovia, ktorí nám ponúkajú učenie, ktoré nie je v súlade s evanjeliom. Filozofi s nesprávnou filozofiou, ktorá je skôr založená na tom, čo je výhodné, ako na pravde.

Ja dnes znovu vidím Máriu, ako prichádza k Ježišovi a hovorí mu: „Chýba im víno. Nemajú víno“ (porov. Jn 2, 3). A tiež vidím Ježiša, ako hovorí Márii: „Mária, ale to nie je naša starosť. Ja som prišiel, aby som spasil ľudstvo. Ja som za nich vylial všetku svoju krv. Čo môžem ešte pre nich viac urobiť, ako som už urobil? Prečo máš stále o nich záujem? Je to ich voľba.“ Ale vidím tiež Máriu, ako hovorí: „Ja sa nemôžem na to pozerieť. Ako nemať o to záujem?! Ved' sú to moji synovia, moje dcéry. Dal si mi ich na kríži. Dal si mi ich, aby som im bola matkou.“ Matka nemôže zatvárať oči, keď vidí všetko, čo sa okolo nás deje. Preto má Mária o nás záujem. Prihovára sa za nás u Ježiša, aby rozväzoval naše uzly. A preto my nemôžeme žiť bez Matky.

Raz veľmi významný teológ kardiál Suenens položil otázku ďalšiemu významnému teológovi Karolovi Rahnerovi: „Prečo ľudia odchádzajú od náboženstva? Prečo ľudia už

viac nemajú záujem o Boha?“ A Rahner odpovedal: „Dôvod je ten, že náboženstvo sa stáva príliš abstraktným. A stáva sa príliš abstraktným preto, lebo náboženstvo prestáva mať Matku. A bez Matky sa stáva nejakou filozofiou, ale nie skúsenosťou.“ Takže my potrebujeme Máriu v našom živote.

Na Máriu sa môžeme pozerieť z troch rozličných uhlov: zbožnosť – skúsenosť – charizmy. Zbožnosť: Vidíme, že zbožnosť, to, že kresťania konajú pobožnosti, v náboženstve nechýba. Som naozaj udivený, v akej úcte majú Slováci Pannu Máriu. Mnohí chodia do Medžugoria alebo do iných svätýň, do Lúrd, do Fatimy... Mnohí sa modlia ruženec. Mnohí majú obrázky Panny Márie doma alebo ich nosia vo svojom vrecku. A to je vynikajúce. To vyjadruje našu lásku k Márii.

Nemôžeme žiť bez Matky. Mária je Matkou. A ak nemám v úcte Pannu Máriu, tak pravdepodobne som sa s Ježišom ešte nestretol. Je veľmi ťažké stretnúť sa s Ježišom bez Márie. Takže toto je prvý krok. Ale my sa nemôžeme zastaviť len tu. Nestačí len obdivovať Máriu. My jej potrebujeme načúvať. My musíme spôsobiť to, že Mária bude žiť s nami. Bude nás povzbudzovať. Potrebujem vo svojom živote zakúšať jej prítomnosť. Inak to zostane len niečo také vonkajšie. A čo to znamená zakúsiť Máriu, aká to má byť skúsenosť? Mária sa obracia k Ježišovi a hovorí mu: „*Nemajú víno*“ (porov. Jn 2, 3). Potom sa obracia k sluhom a hovorí im: „*A teraz urobte všetko, čo vám povie!*“ (po-

rov. Jn 2, 5). A tu máme základ skúsenosti. Počúvať Máriu, ktorá ma privádza k Ježišovi. Nie je to Mária, ktorá koná zázrak. Nikto nekoná zázraky, dokonca ani Mária. Jediný, kto dokáže urobiť zázrak, je Ježiš. Mária urobí to, že ma privedie k nemu. Keď prídete za mnou a poviete mi, modlite sa za moje uzdravenie, ja vás nemôžem uzdraviť. Ale ja vás môžem priviesť k Uzdravovateľovi. Ja vás môžem priviesť k tomu, kto to môže urobiť. Potom je to už jeho vec, či to urobí alebo nie. Je to jedine on, ktorý vie, čo je pre teba najlepšie. Takže to znamená mať skúsenosť s Máriou.

Z prednášok P. Eliasa Vellu spracovala sr. M. Jaroslava (Pokračovanie v budúcom čísle)

Fatima stále aktuálna

„Modlite sa, Srdce Ježiša a Márie má s vami plán milosrdenstva!“

V roku 1916 sa trom pastierikom vo Fatime zjavil anjel pokoja a neskôr anjel Portugalska. Táto anjelská návšteva mala pripraviť srdcia detí na ešte vzácnejšiu návštevu z neba – na príchod Matky Božej. Anjel pokoja deťom zvestoval: „*Modlite sa, veľa sa modlite, pretože Srdce Ježiša a Márie má s vami*

plán milosrdenstva.“ Naučil deti krátku modlitbu, ktorá má však moc uzmierovať Boha za hriechy ľudí: „*Môj Bože, verím v teba, dúfam v teba a milujem Ťa! Prosím Ťa za odpustenie pre tých, ktorí v teba neveria, neklaňajú sa ti, nedúfajú v teba a nemilujú Ťa!*“ Posolstvo anjela pokoja je dnes mimoriadne

aktuálne i pre nás, pre všetky deti Cirkvi. Túžime predsa po mieri, chceme ochrániť naše rodiny, krajiny i planétu pred skazou. Potrebujeme však nielen počúvať slová Božieho posla, ale predovšetkým ich uskutočňovať.

Prvou a základnou výzvou anjela pokoja sú slová: „**Veľa sa modlite!**“ Pán od nás žiada modlitbu, pretože tá má moc očisťovať, posväcovať a meniť ľudské srdcia. Je tajomným svetlom, vďaka ktorému dokážeme vidieť Božím pohľadom. Bez úprimnej modlitby, prostredníctvom ktorej do našej mysle i srdca vchádza Duch Svätý, sa na veci a okolnosti v živote dívame iba očami nedokonalého stvorenia, zaťaženého ranami a hriechmi, ktoré nie je schopné vnímať hlbší zmysel udalostí a rozoznávať Boží plán. Vďaka modlitbe sa však naša myseľ i srdce očisťuje a my začíname všetko vnímať Božím pohľadom. Je to podobné, ako keď sa na hviezdy zadívame voľným okom a následne hviezdárskym ďalekohľadom. Prirodzeným pohľadom dokážeme vidieť iba malý žiariaci fliačik, no nedokážeme oceniť krásu hviezdy, vnímať jej jas, pretože je pre nás vzdialená. Keď sa však na ňu pozrieme hviezdárskym ďalekohľadom, vidíme

každý detail a sme k nej bližšie. Naš pohľad je iný a tak sa mení aj naše vnímanie a hodnotenie.

Anjel pokoja žiada, aby sme sa veľa modlili, pretože je ťažké dobre vidieť v absolútnej tme, v ktorej sa dnes ľudské duše i celá spoločnosť nachádzajú. Potrebujeme modlitbami prežiarit' zem, naše národy, rodiny, Cirkev, každú situáciu, aby tma ustúpila. Jedna sviečka však nestačí, aby dom zažiaril Božím svetlom, aby sme dokázali skutočne vidieť a vyhnúť sa nehodám. Jedna modlitba nestačí, aby sme prežiarili lúčmi Božej lásky, múdrosti a poznania naše srdcia i životy.

Satan nám na cestu žitia ukladá rôzne prekážky, nebezpečné značky, bočné cestičky a tak si môžeme veľmi ľahko ublížiť alebo sa odkloniť z cesty spásy. Potrebujeme vidieť, aby sme sa vyhli nástrahám a pasciam pekla, aby sme napriek neľahkej realite dokázali dennodenne prežívať radosť z Božej lásky. Nebeský Otec má svoj božský plán pripravený pre každého človeka. Nie je to žiadne predurčenie, osud, ktorý máme naliňkovaný a musíme ho naplniť. Je to cesta dobra, ktorou ak sa rozhodneme kráčať, v dôvere a poslušnosti Božím príkazom, nájdeme svoje naplnenie a skutočné šťastie. Máme slo-

bodnú vôľu konať, vyberať si, rozhodovať sa, a to v každom okamihu života. Nie každá cesta však smeruje ku skutočnému šťastiu, nie každá voľba je dobrá. My sa rozhodujeme, nakoľko ostaneme verní Bohu a tak verní jeho plánu milosrdenstva, v ktorom sa posväcuje náš život i svet. Uskutočňovať tento Boží plán značí jediné – zanechať hriech. Bez modlitby ale človek nemá silu „vymeniť“ chvíľkové šťastie falošných, sebeckých dobier a telesných pôžitkov, za šťastie, ktoré je duchovnej povahy. Jeho hodnotu bez modlitby nie sme schopní odhaliť. Nedokážeme sa vzdať všetkého, čo máme, čo vidíme a cítime, pre tú jedinú perlu, ktorá síce dokáže zmeniť naše bytie, ale jej cena je nám neznáma. Tú vieme spoznať iba vďaka svetlu modlitby. Ona je tým ďalekohľadom, ktorý nám odhalí celú pravdu o hodnote vecí, o poklade, ktorý máme na dosah, stačí len chcieť...

Hriech ničí v človeku, v jeho vzťahoch i vo svete všetko dobré, čo v nás Boh vytvára a čo nám dáva. Je opakom dobra, ktoré ponúka nebeský Otec svojim deťom. Hriechu sa dokážeme odovzdať bez rozmýšľania, no pri odovzdaní sa Bohu uvažujeme až veľmi dlho a racionálne. Nechceme stratiť svoju slo-

vodu, zriecť sa dobieh tohto sveta, chceme si užívať život, no zabúdame, že súhlasom s hriechom sa stávame iba otrokmi diabla, bez slobody a bez práv. Chceme žiť slobodne, no hriechom slobodu strácame, pretože nie Boh nás zotročuje svojimi príkazmi, ale diabol svojimi temnými ponukami. Vnímať, čo pochádza od Boha a čo od diabla, dokážeme iba vďaka ďalekohľadu modlitby. Jej prostredníctvom, skrze Ducha Svätého, odhalíme skutočného pôvodcu každej ponuky, názoru, teórie, skrátka všetkého, čo hýbe naším životom i svetom... Vzdať sa lákadiel satana a rozhodnúť sa pre Boha a jeho plán milosrdenstva, to dokáže iba srdce posilnené milosťou, srdce vidiace pravdu neskreslenú hriechom. Preto poslúchnime hlas anjela, modlime sa slovami, myšlienkami, obetami, dobrovoľnými zriekaniami každého dňa či nezištnými skutkami lásky. Modlime sa neustále, aby sme posilnení milosťou dokázali povedať „ÁNO“ svojmu Bohu a nebeskej Matke a jasné „NIE“ každej ponuke satana. Nech sa Boží plán milosrdenstva aj skrze nás uskutoční v ľudských srdciach i vo svete. Amen.

Sr. Mária Lindalva

Svedectvá a spomienky

na sestru M. Bernadetu

Páčilo sa mi jej odhodlanie

Na sestričku Bernadetu mám veľmi pekné spomienky. Spoznal som ju ešte v siedmej triede, keď sme ako členovia mariánskej kongregácie absolvovali duchovné cvičenia. Vo Vrčku sme strávili celý týždeň. Rád som počúval jej príbehy o tom, ako spolu s ostatnými chorými svojou obetou a modlitbou posvätného ruženca bojovala proti komunizmu. Nie všetko som vtedy chápal, ale páčilo sa mi jej odhodlanie a dôvera v najsvätejšiu Panu. Veľa vecí som pochopil až s odstupom času, ale som rád, že základ môjho duchovného života položila práve sestra Bernadeta. Teraz po mnohých rokoch som sa z milosti Božej k tomu vrátil, takže jej práca a úsilie určite priniesli do môjho života duchovné ovocie a mnohým chorým veľkú nádej, že každé utrpenie má zmysel, keď je obetované prostredníctvom a skrze ruky Najsvätejšej Panny Márie.

Aj vďaka sestričke Bernadete dnes môžem povedať, že najväčšia pocta je byť zasvätený sladkej Panej a mať nádej na večný život.

Marián

Ohlasy

Vážení členovia Rodiny Nepoškrvnenej, Cirkev je mystické telo Kristovo, v ktorom sme všetci pozvaní rovnako sa starať jedni o druhých (porov. 1 Kor 12, 12-21). Bez Vašej starostlivosti, modlitby a obiet, by nebola možná služba tých údov Cirkvi, ktoré sú povolané slúžiť vo sviatostnom kňazstve. Preto Vám všetkým ďakujem za duchovnú kyticu, ktorú ste pripravili k tohoročným Vianociam. Nech Kristus, ktorý prichádza na svet, vleje do Vašich sŕdc pokoj a radosť, s ktorými budete môcť vykročiť v ústrety všetkým výzvam celého roka 2023.

Zverujem Vás pod ochranou presvätej Bohorodičky a udeľujem archierejské požehnanie.

✠ *Cyril Vasil' SJ, košický archiepisopus*

Informácie

- ✿ Zo srdca vám ďakujeme za všetky vaše pozdravy a priania k vianočným sviatkom. Aj my na vás pamätáme vo svojich modlitbách. Do nového roku 2023 vám prajeme veľa milostí. Nech Boh požehnáva a chránil vás i vaše rodiny a dopraje vám potrebné zdravie.
- ✿ V roku 2022 sa prihlásilo do Rodiny Nepoškvrnenej 289 nových členov zo Slovenska a jeden člen zo zahraničia. Nahlásili ste nám 286 zomrelých členov, niektorí z nich zomreli už v predchádzajúcich rokoch. Ani v tomto roku nezabúdajme povzbudzovať ľudí k modlitbe posvätného ruženca. Nech naša spoločná modlitba poteší srdce Matky, nech sa čím viacerí spojíme v modlitbe posvätného ruženca aj v našom Združení Rodina Nepoškvrnenej a privedieme do neho nových členov. Vyprosíme tak milosti pre Svätého Otca, svätú Cirkev, pokoj vo svete a záchranu ľudstva, ale aj pre nás a naše rodiny.
- ✿ Stále si môžete u nás objednať knihy: *Veľkosť sv. Michala, archanjela; Mesiac k úcte svätého Jozefa; Bartolomej Longo, od satanovho kňaza k apoštolovi ruženca; Zlatá kniha fatimská* a brožúrky: *Novéna k Panne Márii z Pompejí a Modlitby svätej Brigity*. Tí, ktorí máte záujem, môžete si objednať aj sviečky.
- ✿ Veľmi pekne vás prosíme, aby ste pri písaní listov a e-mailov nezabúdali vždy čitateľne uvádzať svoje meno, priezvisko a úplnú adresu. Často sa nám stáva, že vaše požiadavky nemôžeme vybaviť, lebo nám chýba úplná adresa. V e-mailoch nestačí uviesť len e-mailovú adresu, ale aj úplnú adresu vášho bydliska, na ktorú vám môžeme zaslať to, čo ste si objednali.
- ✿ Aj v tomto roku pripravujeme pre vás akcie, o ktorých vás budeme informovať počas roka. Môžete nám kedykoľvek zavolať a aktuálne oznamy nájdete aj na našej internetovej stránke.
- ✿ Srdečne vás pozývame na tohtoročné stretnutie Rodiny Nepoškvrnenej, ktoré sa uskutoční 17. júna 2023 v Skalnom sanktuáriu Božieho milosrdenstva na hore Butkov.

Osemsmerovka

„Pôst tela“ (Sv. Ján Zlatoústy). Ukončenie tajničky tvorí 14 písmen, ktoré zostanú po vyškrtnutí týchto slov:

BOH, BOHOSLUŽBA, DAR, KŇAZ, MODLITBA, OBRÁTENIE, POKOJ, POKUŠENIE, POPOL, POPOLEC, PRÍPRAVA, PÚŠŤ, SVÄTOSŤ, SVÄTÝ TÝŽDEŇ, TAŠKA, TEPLA, VEĽKÝ PIATOK, VÔĽA, ZVEŠŤ.

S	V	Ä	T	Ý	T	Ý	Ž	D	E	Ň
A	J	A	B	A	E	L	O	P	O	P
B	P	V	O	Z	K	O	Ú	Ť	K	O
T	C	A	H	A	A	Š	B	S	P	K
I	E	R	O	Ľ	Ť	Ň	A	O	R	U
L	L	P	S	Ô	M	S	K	T	H	Š
D	O	Í	L	V	P	O	E	Ä	R	E
O	P	R	U	O	J	E	D	V	U	N
M	O	P	Ž	Š	R	A	D	S	Z	I
U	P	O	B	R	Á	T	E	N	I	E
K	O	T	A	I	P	Ý	K	Ľ	E	V

Osemsmerovku pripravila Mária Goldbergerová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **15. marca 2023**.

Tajnička osemsmerovky z čísla 5/2022 znie: „Vianoce sú, keď Boh sa zrodí v nás.“ Výhercovia sú: **Anna Macošincová** zo Zborova, **Gašpar Gál** zo Žirian a **Andrea Filová** zo Zákopčia. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

Konkrétne prejavy lásky na pôst

1. Usmievajte sa – kresťan je vždy šťastný!
2. Poďakujte – aj keď by ste práve nemuseli.
3. Pripomeňte ostatným, ako ich máte radi.
4. Pozdravujte s radosťou ľudí, ktorých vidíte každý deň.
5. Vypočujte si príbeh druhého bez predsudkov, s láskou.
6. Zastavte sa a pomôžte. Uvedomte si, kto vás potrebuje.
7. Pozdvihnite niekomu ducha.
8. Tešte sa z kvalít či úspechov iného.
9. Vyberte, čo nepoužívate, a dajte to niekomu, kto to potrebuje.
10. Pomôžte, keď si iný potrebuje odpočinúť.
11. Napomínajte s láskou, nemlčte zo strachu.
12. Prejavujte si pozornosti s tými, ktorí sú blízko vás.
13. Vyčistite to, čo používate v domácnosti.
14. Pomôžte ostatným prekonať prekážky.
15. Zavolajte svojim rodičom, ak vám ešte žijú.

**Ak sa všetci pokúsime takto postiť, každý deň sa naplní:
POKOJOM, DÔVEROU, RADOSŤOU A ŽIVOTOM.**

Postite sa od škodlivých slov a odovzdávajte láskavé slová.

Postite sa od mrzutostí a naplňte sa vďačnosťou.

Postite sa od hnevu a naplňte sa pokorou a trpezlivosťou.

Postite sa od pesimizmu a naplňte sa nádejou a optimizmom.

Postite sa od starostí a naplňte sa dôverou v Boha.

Postite sa od sťažností. Naplňte sa jednoduchými vecami v živote.

Postite sa od nátlakov a naplňte sa modlitbou.

Postite sa od smútku a zatrpknutosti a naplňte svoje srdce radosťou.

Postite sa od sebeckta a naplňte sa súcitom s ostatnými.

Postite sa od nedostatku odpustenia a naplňte sa postojmi zmierenia.

Postite sa od slov a naplňte sa tichom a počúvajte ostatných.

Pápež František v roku 2020

Stretnutie

RODINY NEPOŠKVRNENEJ

sa uskutoční 17. júna 2023 (*sobota*)
v Skalnom sanktuáriu Božieho milosrdenstva
na hore Butkov pri obci Ladce.

PROGRAM

09.30 – Príhovor

10.30 – **SLÁVNOSTNÁ SVÄTÁ OMŠA**

so zasvätením sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a verejným
uvedením dobrovoľníkov Rodiny Nepoškvrnenej do ich služby
Hlavný celebrant: J. E. Mons. Tomáš Galis, žilinský diecézny biskup

12.00 – Obedňajšia prestávka

14.00 – **MODLITBA ROZJÍMAVÉHO BOLESTNÉHO RUŽENCA**

14.45 – Pobožnosť so záverečným eucharistickým požehnaním

SRDEČNE VÁS POZÝVAME A TEŠÍME SA NA STRETNUTIE S VAMI.

*Duchovne sa budete môcť s nami spojiť prostredníctvom Rádia Lumen.
Priamy prenos zo stretnutia sa začne o 9.30 a bude pokračovať až do 12. hodiny.*

